

Tolga Sönmez

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.11.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Tolga Sönmez

Eserleri:

....Denizci cinayeti

Seni bir denizci cinayetinden başımı kaldırırken tanıdım;
Şimdi sevdan içimde,
Bin yıllık yollara atılan,
İlk adım....

Yeliz Gülerman

Tolga Sönmez

Adım adım şiir

Adımlarım yumuşacık bulutları, denizleri, abu hayat toprakları.
Ellerindeki ter
Gözlerindeki ışıltı için adımlarım.
Sorgularım elbet
Yaratmak kadar emsalsiz bir olguyu anlamak için.
Önünden akan dereye bakıyordu yazlık evin güney penceresi,
İnsanları güleç bir Anadolu uyanan.

Kaçarak kurtulmak imkânsız eksik eteğinden aşkın.
Adımlarım elbette
Yeter ki kaşların hilal motifli bir oya gibi dursun yüzünde.

Kar yağmıştı çamların üzerine
Bizim oraları diye söze başladı köyüne uzak yaşlı adam.
Kahrından ölmüştü karısı
O sene hasat zamanı kış zor geçecek diye içlenirken.

Ne aşkı ne sevgiyi aramamışlardı
Ve hiç tatmadan sevişmek denilen şeyin hazzını
Adımlarım aşkın sevginin yolları tozlu bile olsa
Gerçek olsun yeter
Tastamam var olsun tüm yaratılmışlığıyla.

Kahramanlık türküleri yazarım
Bir çırpıda destansı türküler
Anadolu'nun karınca çalışkanlığında köylüleri, ellerinde mavzer.
Gönüllerinde sevda yüklü köylüler.
Kurumsallaştıkça tarlalar hormonlu meyveler
Hormonlu tatsız tuzsuz bir ilerlemeye durdu

Ben tarihe ihanet etmeden
Sofrasına alın teri akıtan delikanlıların tükendiği zaman
Adımlarım ağırlaşır takat damarlarımın tıkanıdığı yerde
Yığılıp düşmeden önce
Adımlarım elbet.

Adımlardım kesin adımlardım,
Çanakkale geçilmez diyen bir yol arkadaşım olsaydı eğer
Emperyalizmin mezalimine son vermeye giden yolu.

Gülün kokusuna değmeden burunlar,
Ya da dokunmadan sıcak bir yar tenine.
Kişiselleşmesine seyirci oldukça insanlık
Her yeni aydınlığa aralanmış kapılar,
Kapanırken bir biri ardı sıra karanlık ellerce,
Tek bir umut kalmayınca kadar
Ve tekbir bebek gülümseyişi
Savaş da sürecektir elbet
Adımlamakta.

Tolga Sönmez

Aşk-ı davet

Soluğum üşüyüp kar oldu yağdı eteklerine,
Kaçkarlar kadar sislisin,
Göz gözü görmüyor tutuşunca ten.
Emsali tecrübe bir umut yağmaladım sana,
Tutsak düşersem hücrene
Esaretin en keyfe kederini yaşamaya ahtolsun.
Şimdi git bir beklentisin aşk denizinde
Söylemeye dilim varmıyor
Erguvan kuşlarıyla getir, eşen yele saldıgın bütün kederlerini
Alaca teninde bir kız çocuğunun
Ağlamaya durduğu kırsala salayım hüznün son demlerini.

Tolga Sönmez

Aydınlığa beş kala

Karanlığın en saf hali bu.
Bütün doğmuşluğuyla çıplak artık insan,
Sorunların izdüşümü görülüyor,
Birkaç bardak alkolün köpüğünde.
İnsan ne kadar acizmiş doğanın elinde,
Kan pıhtısından ibaret ten,
Ve son durağa yaklaştıkça
Yankısı yangından kurtarılan eşyalar gibi.
Sıcak, sahipsiz ve eksik.
Hasta bütününüyle bitkiler.
Gazel okuyan yanık bülbül, neden sustun?

Karanlığın en saf hali bu,
Hiç bir renk bulaşmamış zifiri siyahına.
Adil yargılanmıyan yürekler başkaldırıyor az ötede,
Sevdaya dair ne varsa halk pazarında,

Menzil tanımıyor kör kurşun,
Azabı nasırdan bir acı,
Yankılanıyor zamandan.
Ey savaşmaya gönülsüz savaşçı,
Çık saklandığın karanlıktan
Aydınlığa en yakın andır karanlıklar.

Tolga Sönmez

Bebek 1

Hoş geldin isimi yok minicik beden,
Gözlerindeki neme keder,
Ellerindeki yumuşaklığa kir bulaşmasın.
Hep böyle cam gibi ve mavi,
Hep böyle tertemiz bak dünyaya.

Tolga Sönmez

Bilinmeyen bir şehre(sana) yolculuk

Hazırladım kendimi artık,
Bakışlarında o eski anlam yerleşirken
Yeniden filizleniyor umut boy boy.
Taşı toprağı altın şehirden
Gökyüzünde tanıdık tek bir yıldız olmayan yere gidiyorum.
Eskiden bu güne sarkan sokakları
Her daim başka tonda çınlayan halkçı bir melodi.
Kendimi hazırladım artık gidiyorum,
Kapının ardında ki başka dünyaya doğru.
Valizim elimde peşim sıra ümitler
Bu şehirden göçüyorum.
Rüyalarımda kızıl bir yangındın,
Hatırası tanıdık, soluğı ılık bir sevdaydın.
Nerede bulsam tanırım seni.
Belki eski bir balıkçı barınağında
Tamir ederken ağlarımı
Elinde file çıkagelirsin saklandığın yerden.
Birkaç kilo istavrit istersin benden,
Kurduğun sofrayı süsler tuttuğum balıklar.
Belki sevilmişsindir fakat,
Hiç sevmemişsindir
Belki sende beni bekliyorsundur
Ben hazırım işte geliyorum.
En bilinmeyen şehre,
Sana geliyorum.

Tolga Sönmez

Bir yazı yolluyorum

Eksiliyor İstanbul'un eteklerinde yazın sıcak dokunuşu
İçinde bir tek sen yoktun.
Her hangi yakasında seninleydi kaç kere temmuz
Kaç kere daha yokluğuna degecek sıcak.
Eylül çağılıyor önümüz sıra
Ekim'in kızılca kıyamet yanan devrimci gülüşünü saklıyor ardı sıra.
Acının terk edişlerin süslü görüntüleri dolaşırken kollarında,
Ayrılık merasimleri planlanıyor tarihin en son baharında.

Dün şuracıkta şarmaş dolaş emekti ellerimiz,
Bu gün yalnızlığa mendil sallıyor yorgun ve isteksiz
Uyku kaçırın tuhaf mahlukatlar adımlıyor rüyaların yollarını
Oysa yanında akardı hayat
Şarkılarla kutsanırdı zaman

Yokuşlarını tırmanırken İstanbul'a dair herhangi bir günün
Yalın ayak çiğnediğimi var sayardım zaferle.
En çok çocuklarını sevdim,
Simitçilerini birde.
İkiye ayrılırken sevgililerin ellerinde,
Yuvarlağından akardım tavşankanı gibi ince belliye.

Biraz durup nefeslenelim tekrardan,
Suya akalım Arnavutköy den ırmaklar gibi
Beykoz dan karaya çikalım.
Gemi olalım ara sıra,
Nazlı gelinler gibi salınsalım mavi halılarda.

Sıcak teni yakıyordu ten çatlamaya durmuştu
Tembellik ettim ağustos böcekleri ile
Sazımı çaldım avaz avaz
Koca bir yaz mevsimince
Şimdi ambarım boş karnım aç sarhoşun tekiyim belkide

Uykuyu sever oldum bu aralar
Sana en yakın olduğum zamanlardı bu yazın uykular,
Ah rüzgar
Alıp gitme ne olur uykularıma kalsın rüyalar.
Sürün rüyalar sürüp gidin gün boyu
Uykular kadar sakin akın kalabalığına kentin
Uslanmaz bir iştahla anlatın aşkı, sevdayı
Ey kalbim anımı şaşırdın
Susma vaktin geçti ey dilim
Bu gün her şeyin en yorgun görüntüsü düştü düşüme
Ve bir yazı yolluyorum kollarında sen
Bir yazı yolluyorum tarihin derinliklerine.

Tolga Sönmez

Büyük Ortadoğu

Dimdik duruyor karşımda
Kadehler ardı ardına boşalırken şafak sökmek üzereydi.
Dimdik duruyor karşımda,
Az ötede hummalı bir sohbet nihayetleniyor.
Uyanıkmıyım uykudamı bilmiyorum.
Etrafımdan dolaşın dostlarım,
Girmeyin sınırlarıma,ufacık dünyamda bibaşıma,
Ve belki emekleyerek yaşıyorum ben.
Hep dimdikdi zaten
Şimdi, dün, yada daha önce
Resimden taşıp rüyalarımda silkelerken
Öfkeyle karışık anlattı durdu geleceği.
Tamda söylediği gibi şekillenirken herşey
Elim Güneşin hep doğduğu yere dokunuyor
Bu kusursuz hikaye hep aynı sonu buluyor.
Kirlendik mi? kirlettikmi nedir.
Sevdikmi? nefretmi ettik acaba
Dünya yuvarlağında yitirirken yağmuru
Yengeç dönencesinde bir bebek büyüyor.
Beraberinde umut ardı sıra karanlık geliyor.

Tolga Sönmez

Büyük Ortadoğu 2

Asurdan kalma tufan,
Sümerde yazıldı çivi yazısıyla ilk kez.
Şah İsmail'in orduları zaferle çiğnerken toprağını
Dorusunda bir kırsağın giriverdi Yavuz Selim Mezopotomyaya.
Kara altın diye inlediğinde dünya
Önceleri su için kırılan çocuklar,
Petrole öksüz kaldılar kadersizce.
Tarih yakın çağı vuruyordu,
Yağlı ilmeği boynunda gördüğünde adam,
Halepçeden hüznü bir ağıt yükseldi tekrardan.
Yıldızı bol bir bayrak tutuştu yeni karadan,
Çocuğun ellerinde,
Şerin Diclenin derininde Tikritten Bağdata
Yanık bir yol oldu uzandı.
Olanca ağırlığıyla büyüdü nefret
Kıyamet günü yakındı...

Tolga Sönmez

Esir hayatların dansı

Oturduğun yerden yaşamak olmaz,
Emek vermeli kıpırdamalı insan.
Çoğu kez buruk süren bir filmi,gözyaşları sular.
Asıl olan keyfine varmak güzelliklerin,
Hayat bitmeden yaşamak, bitişine inat.
Yada biten herşey başlangıcı değilmi sonranın.
Hızla tükeniyor artık us,
Bakışlarında solgun bir pembelik hakim insanoğlunun,
Yüksekçe biryerden seyrederken istanbul'u
Her ocağında dans ediyor esir hayatlar.
Bazı günler saz,söz,panayır
Bazı bazı çoğalıyor yalanlar.
Hatta bazı günler buzul ikliminde gönül,
Dokunsan soğuk,örtsen erimiş mum yalım alev,
Bugünden artıyor yarına terli,tutsak ve usul.
Saatlerce sürdü şehvet anları,
Şehrin ilk ışıkları yanarken
Çiğlikler çınladı gök kubbede.
Az ötede yol kenarında yağmur göletleri,
Duraklarda bekleyen hakedişler ve emek
Bakışlarımıza elmi değdi nevar?
Her an ellerimizden kayıp gidiyor yıldızlar.
Hayat bakma öyle korkunç kibirinle,
Benim sevmeye evcil umutlarım var
Çanım yanıyor artık düşündükçe
Ölüm kapının ardından sesleniyor cüretkar.

Tolga Sönmez

Gayrimenkul değerleme

Ruhumun varoşlarında kaçak yapılaşırken sevda,
Çirkin görüntüler oluşturdu ellerin.
Şiir tadında yaşıyordum hayatı,
girip çıktığım sokaklar, meydana ulaşırken her defasında,
yolumu kaybedip durdum tekrar tekrar.

Şimdi yıkım emri ellerimde, çirkin yapılarının.
İşmakinaları gürültüyle çalışacaklar birazdan.
Dokundukları her yeri bir bir yıkıp geğerken,
İlk gün görüntüleri oluşacak ruhumun derinlerinde.
İşçıkışları telaşla eve ulaşmak için koşarken,
Ait olamamak kadar uzaksın.
Bilgi çağı salınırken semalarımda,
Kaderci tutumlarla ilerliyor işte zaman.

Ruhumun istimlakı bitecek elbet,
su gelecek mahalleme
sevdadan bahsedecek insanlar,
Hep birlikte gülecekler.
İçine sindiremesende fark edeceksin.
İzdirabı düşecek bir kadeh daha içeceklerin,
bundan böyle sen,
Yep yeni Őehirlerin taahhüdünü verceksin.

Tolga Sönmez

Göçmen hüznü

Göçüyor gönlüm senden beraberinde göçmen kuşlar,
Uzaklaşıyor yeniden,
Her ilkbahar telaşla konuştu bu diyar.
Eksiliyor gönülden yazlık sevinçleri,sevdaya tutuklatan yar.
Belki hüznü mevsimi hasatıdır muradın
Belkide orman yangını alev aldığı aşkın.
Sabah olmasın diye titrerken beden'e
Tan ağırırken çöker ayrılık sancısı.
Sahi adı unutulmuş ne çok sevda,
Kayıp şehirler gibi saklandılar toprağa.
Uyuyakalmış olabilirim bu hatıralar ormanında.
Ecel kovalar bir oyundu mazi,
Gençlik ateşi tüterdi doruklarda,
Amacına ulaşmış bir kaç sevgili
Davet ediyor ikametgahına.
Salkım salkım dökülüyor içime,
Sebepsiz iniltileri hüznün
Kendimden kaçıyorum yine,
Göçmen kuşlar kadar hürüm.

Tolga Sönmez

Gökyüzünü kafese koydular bu gün.

Gökyüzünü kafese koydular bu gün,
Ellerime esareti ilıstırdiler.
Günün en güzel saatinde,
Hasrete esaretle konuk oldum bu gün.

En güzel zamanı İstanbulun,
Bahar telaşında çarşılar,sokaklar
Elleri bütün sevgililer dolaşıyor biliyorum,
Her birini benmişim gibi izliyorum.
Az ötede deniz uyanıyor mavi mavi
Yeşil halılarda papatyalar patlıyor,
Kalabalık bir telaş canlanıyor yine,
Hep bir ağız çağılıyor özgürlüğe.

Gökyüzünü kafese koydular bu gün,
Ellerime esareti ilıstırdiler.
Soluğum sıkışiverdi ciğerlerimde,
ellerimde ter ıslağı,
Gözlerimde özlem buğusu,
Gölgesine hasret vurmuş,
Umuduna sis çökmüş kaderdaşların.
Sevdiğine ağlıyor az ilerde biri,
Dokunduğum nemli duvar,
Adımladığım paslı demir
soluduğum hava benim değil.

Aslolan erdemi yakalamak mı zor,
Özgürlüğü arzulamakmı, belirsiz,
Kanamamak kadar susuz
Acıkmak kadar fakir.

Tatbiki imkansız bir serüven canlanıyor içerden
Yediveren gülleri donanıyor gece
bir uyanık bir ruh gibi
Mahpusluğun dibine vurduk
neredesiniz sevdalar,dostlar
neredesiniz sevdiklerim,
nerdesin Ey özgürlük günleri
Mahpusluk zor
Hüriyete açılıyor ancak, rüyaların pencereleri.

Tolga Sönmez

Gün batarken

Karanlık koca bir ÷lke
Söndür÷lmesi imkansız bir yangın
Canlandıkça serin,
Susadıkça aç bir umut yeşeriyor apansız,
Adam akıllı yorulmadım bile
Can suyu yakar
Sırta kadem basar
Uslu bir umut hatırlanır
Solğun donar
Karanlık koca bir ÷lke yalnızlığım
Hatırsız bir göç başlıyor,
Anlamaya çalıştıkça anlam
Kaçamak sorulara
Uzaklara bakarak yanıt veriyor
Sen ben yok artık
Umut batan günle uzaklaşıyor.

Tolga Sönmez

Hoşça kal

Neden hiç olmamışsın gibi bir his,
felaket görüntüleri gibi bir düş çöktü omzuma.
Nasıl fark edemedim olmadığını, yaşamadığını hiç?
Eksilerek bitiyor giderek,
her dönemcinde başka renk,
her şarkısında cennetten bir ahenk.
Kaç kere yürüdüm bu yollarda kim bilir,
Kaç kere varamadım
Ne kadar bitti her şey tadına bile varamadım.

Uzay büküldü,
sana derdiğim çiçeklere doğru,
Kurumaya başladığında yapraklar
kar yağıyordu soğuktu.
Sebepsiz değildi var oluş,
sunulan her hediyeye tanrısal bir mesajdı adeta.
Kanunu yok
iklimi belirsiz bir şarkı çalıyor
Duyuyor musun çınlıyor kulaklarımızda.

Elveda elde olanlara değerle gitmenin tonudur,
ben veda etmeyeceğim olmayana.
Sana düş ülkelerinden birine tek gidişlik bilet bıraktım
uzunca dinlenmen için,
mutluluk denilen gizemli ülkede.

İleriye doğru bakınca,
Beyaz bir bulut görürsen buradan akan sana doğru,
yükle bütün hüznlerini üzerine.
İnan bana bir gün benim üzerime yağdığına
İzlerini yükleyeceğim kendi bedenime.
Sevgi kadar ağır,
Kavuşamamak kadar hasretle.
h.k.

Tolga Sönmez

Islak sonbahar şarkısı

Şarı soluk sayfaları sonbaharın,
Ütopik bir ülke tasviri.
Yağmurun betona düşerken söylediği şarkı gibi ıslaksın,
Rüzgarın koparıp önüne kattığı bütün sarılıklar
Islıklarıyla katılıyorlar yağmurun şarkısına.
Onlarda tıpkı senin gibi ıslak.
Ve şarkı son buluyor,
...Mutlu aşk yoktur,
Yoktur...

Tolga Sönmez

İçinde susmak olan şiir

Çok uzak değil,
Göğsüme başını yasladığın, çocuklar gibi.
O kadar mühim de değil,
ne kadar zaman da geçtiği üzerinden;
İçimde bir yangına sebebiyet verir içerlerim,
ardına bile bakmadan
gidişindir içerlediğim.

.....Gece susmuştu penceremin dışında,
Okadar soğuktu ki dışarı
kediler bile karıştırmıyordu çöpleri.
sustular hep bir ağız
dilsizdiler,dalsızdılar avaz avaz sustular.

.....Gittiğin gün sustum.
Gel zaman git zaman
öyle uzun konuştum duvarlarla,
Sularla konuştum,ağaçlarla.
Anlattım,anlattıkça sustum avaz avaz.
Kalleş dedim ardından,
Hayırsız dedim.
O imkansız dedim,ölsün hatta!
yinede yıkamadım uzaklığını
yokluğun değdi ellerime birkere

Sus oldumu zaman, sessizliktir avucumda
kalan.
Azık edip yalnızlığa suskunluğu
Yaralarımı kanttım yine,
Daha çabuk kabuk tutsun diye.

Tolga Sönmez

İmla

Nokta
Bitirdim cümlemi.
Virgülle kesebilirdim aslında
Yada soru işareti koyup sonuna
Yanıt bekliyebilirdim senden.
Vereceğin cevaba göre,
Ünlem koyup peşine cümlemin
Heyecanlanabilirdimde.

Tolga Sönmez

Kederini dumana iliştir

Sigaranın ucuna ekle bütün kederlerini,
Yak sonra denize karşı.
Kln toprağa,dumanını semaya sal gitsin.
şiiirin öznesi sen
Ana fikri sel olunca,
Sil gözlerindeki asil nemi.
Duvarda kuruyan çiçeklerin orta yerine as.

Kim bile bilir,
Çeliğe yürüyen suyun şiddetini.
řu masum,dingin ve çalışkandır yatağında.
Sel olunca ölümcül silah.

Suyun damarlarında çalışmasını
Canın teni yakmasını bilmem.
Bu hayatın bir anlamı olmalı.

Kalıbına sığmayan bin bir heves düşerse içine,
Amacından sapıp gönül tenhalarda kalırsa.
Sıkılmadan bağır,
Dünya duysun haykırışını.

Tolga Sönmez

Kızılmı kızıl bayraklar gibi.

Uzaktı,alaca teninde dinmeyen
karanlık karadüzen mızrabın tıkırtısı.
Anadolu kadar çeşitli ve saf,
ergenlik kadar sancılı.
Düşe kalka büyüdük sevgiye
örtündük, kuşatıldık suçlu gibi.
Nefes aldığımız hava sıcak,
su sıcak, ten sıcak.
Etimiz yandı, çatladı dudaklarımız.
Kutsal bir emanetti aşk, tarihten artan.
Vatandı dokunduğumuz toprak
anaydı, yardı, sevdaydı tastamam.
Alışkanlıklarımızdı sıradanlaşan,
her dem taze söktü şafak
gel zaman git zaman hüzün büyüdü çocukların ellerinde.
Göçmen kuşlarla gitti biriktirdiklerimiz.
Terk-i diyar eyledi kalablığı kentlerin.
Evvelce yeşeren umutdu
selendikçe sesimizin yankısı değdi kulaklarımıza,
kendimize anlattık kendimizi anlamayarak.
Şimdi vahşi gözlerindeki kan,
tırnaklarındaki etten de damlıyor düşmanlıkların.
Ve bir sabah erkenden
öfkenin zinciri kırılarak akıyor geceye meydanlardan.
Kızılmı kızıl bayraklar gibi.

Tolga Sönmez

Kimseye Etmem Őikayet

Kimseye etmem Őikayet, ağlarım ben halime
Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime
Perde-i zulmet çekilmiş, korkarım ikbalime
Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime

Kemani Serkis Efendi

Tolga Sönmez

Kinim kendime

Canımı yokıyorsun,
Ellerindeki hançerin kan oluşundan süzıldüm.
Tek bir damla kalmayınca kadar dökıldüm avuçlarından.
Karışık renkte dingin bir orman,
Adımlıyorum bulutlardan.
Seneler önce duyduğum hikaye canlanıyor doğudan.
Zalimler tezgahında tutsak düşmüş her beden,
Sevginin ağıtlarıyla yağmalanmış topraklar şimdi.
Çorak, buruk, kırık biraz
Farkındamısın artık ayıplamıyor insan
Kendisi kadar leşi seveni,
Alıcı kuşların gagalarından akıyor geceye,
Çerçevesi kırık resimler gibi eski ve yenik,
Ucu yanmış mektuplar gibi hasret dolu.
Boz duman vatanlar yanıyor,
Kış uykusunda yürekler.
Soluğu donuk, adı hatırlanmıyor bile.
Canımı en çok sen yakıyorsun,
Ellerindeki hançerin kan oluşundan süzıldüm.
Ağla gözlerim gör artık karanlığın ardındakileri.

Tolga Sönmez

Mavi üstüne

Sorularla gelen korku düşleri gibi,
Yapışkan gülüşlerdi mavilikler.
Hep suya olan özlemi anlattı mavi.
Bense,
Kanattım yaralarımı maviyle;
Şon bulduğu yerde özlemlerin
Ölümün mavi pelerini vardı üzerinde.
Rüzgar sevişken bedenler gibi sarıyordu,
Şehvet deli edercesine yağmurla yağıyor
Şuratlarımız,
Serin ırmaklar gibi akıyordu.
Sorular biriktikçe,
Mahvolan hayatların kayıp zamanları oluyordu birden bire.
Karaydı korkunun rengi herkesçe.
Unutulan yanlarıydı kötünün,
Umulmadık anda ummadık yerden gelişi,
Karayı beklerken ölümcül diye
Ölüm denizden geldi mavi ile birlikte.

Tolga Sönmez

Mektubat-ı İtirafname

Bu gün ki gün akşama vardığında,
Yüzüm denize karşıydı.
Ve yine bakamadım yüzüne.
Belki de deniz rengindeydi,
Oysaki nasıl söylemişim tekrar tekrar
Aşk sözlerini aynalara.

“ Seni sevmeye hüküm giydim.”

Canımın yanında karanlık,
Sözlerin tıkanıdığı yerde
Denize doğru.
Ne güzel konuşuyordun kim bilir?
Ben dinlemedim kusura bakma.

O an ne düşünüyordum,
Zayıflamış mıyım bak yüzüme,
Acıklı, hicaz makamından bir şeyler söyle.
Duyabileceğim tonda konuş,
Aklım beynime ağır geliyor
Düşünüp durdukça seni.
Bil de söyle, ben söyleyemeyeceğim çünkü.

Sana tertemiz bir masalın
Krallığını bırakıyorum, giriver usulca masalıma.
Yeniden filizlenip, şekillenirken doğa,
Bahar dallarına çöktü ağaçların,
Çılgınca bir şeyler söyle en yeşilinden.

Garip biçimleniyor hayat, neresinde biz varız,
Nereye kadar ben,
Bulabildiğin en güzel sözleri toparla,
Hayır varsa cümlelerin içinde eğer,
Şiir tadında söyle.

Kıskıvrak yakalanıverdim saçlarına,
Omuzlarına kadar kızıl ve parlak,
Ve kutsal bir emanet gibi tanrıdan;
Şükür duası okunan ardından.
Ve bıkmadan ve asla yorulmadan,
Benim yakamozlara sözüm yok,
Gözlerinin parlaklığına kilitlendim.

Bir kere söyle,
Şarkının dediği şekliyle betimle.
Ve sevecenliğin en yücesi ile severken seni,
Benim senle beslenmeye muhtaç bir yüreğim kaldı.

Bu yükselen değerler toplamı
Asgari müştereki ise ikimizin toplamının,
Ardımızda bıraktığımıza öykünen olmak istemiyorum.

En bildiğin dilden seslenebilmek için sana,
Türkçeyi yeniden keşfediyorum.
Şimdilerde sana gökyüzünden usul usul
Kayan yıldızları kovalıyorum.

İmkansızdan nefret ettiğim için belki de,
Ayakkabı numaramı küçültüyorum,
Daha yavaş yürüyebilmek için seninle.
Bu yol çok uzun yürürmüsün küçücük adımlarla benimle?

Sana kardeş umutların esaretinden,
Solungaç solunumlu sonbaharlardan sesleniyorum.
Derim çatlıyor
Gömlek değiştiriyorum belki.
Şairce başlayan her dilde
Adının yankısı aynı bende.
Şimdi bu şiirin içerisinde adımlıyorum hayalin yollarını.
Garip ve yolsuz kalmış bir beklentiyle.

Ben seni öksüz bir çocuğun
Annesine özlemi gibi seviyorum.

“ seni sevmeye hüküm giydim”

Tolga Sönmez

Metamorfoz

Okadar uzadı ki gece,
Gözlerim yorgun,dipsiz karanlığa bıraktı kendini.
Dünyanın hızı yavaşladı artık,
Kalbimin ritmiyle atıyor,
Uzaklarda şimdilerde yepyeni bedenler doğuyor.
Ey toprağın içindeki ateş!
Çağlara kafa tuttun.
Yeşerdin,tazeledin kendini herseferinde.
Bense dümeni boşalmış gemiyim artık.
Rüzgar ve dalga dans ederken şafak sökmek üzereydi.
Kayaların ufalanmasıyla toprak,
Toprağın suya doymasıyla taşkındım evvelce.
Sırtımda ki kamburu silkindim çabucak.
Ve silkindim biriktirdiğim düş kırıklarını,
Savurdum attım üzerimden,
Tanıdık renkte değildi gökyüzü.
Aksak ritimler oluşmuştu,
Kızıl lav denizinde,
Şimdi soğuyordu üstelik.
Yaşımın ağırlığını yol aldığım zamandanmı artırdım,
Yahut artarak zamana gençliğimimi bıraktım?
Zamanıdır kozamda kendimle tanışacağım.

Tolga Sönmez

Misket mavisinden bakınmak dünyaya

Misket yuvarlağındaki maviden seyrediyordum dünyayı.
Herşey öyle uzak,öyle büyüktü ki;
En sevmediğim saatleriydi günün akşam haberleri.
Dizlerimden yara,yüzümden tebessüm eksilmezdi o zamanlar.
En sevdiğim annem,hayranlığım babamdı,
Yorgunluk uzak iklimlerde bir ülke
Savaş, su tabancamdaki ıslaklıktı o vakitler.
Akşam oldu eve gel zamanları,
Sabaha kadar uzanan hasretlikti.
Uyuyakalmışım bir süre,
Uyandım dün yoktu ve büyümüşüm anlamadan.

Tolga Sönmez

Mistik at ve binicisi

Gemi gevşemiş doru tay,
çimleri eze söke geliyor
yelden hızlı,yelesi alev,
tan yerinden bir kanat sökmüş,sökün etmiş koşuyor.

Düş rengini buluyor,
pembeleştikçe tavında su yolunu buluyor.
Bal arıları gibi çalışkan,
Korkunç, kabuslar gibi.
Koşuyor gemi gevşemiş doru tay,
bin yıllık hikayeler gibi.

Karanlık hikayesiyle kahraman,
Soluk yüzünde bin bir emek,
Kamçısında kan,ayaklarının altında toprak,
doru tayı dehliyor derininden korkarak.
Savurdukça kılıcını hızlanıyor
Kainat yırtılıyor.
Tan yerinden bir kanat sökmüş
sökün etmiş geliyor.
Öfkesi yelden hızlı.

Çok sesli sazlar çalıyor,
tarihin derininden nameler yükseliyor,
Kanat çırpıyor zaman gün döndükçe baş dönüyor.
Rüzgarın sesinden öteye
kimyasal salgılar sunuyor aşk.
Her köşesi kilitli bir sandık dünya,
Yükseldikçe yükseliyor güneş,
Gemi gevşemiş doru tay
çimleri eze söke geliyor.
Tan yerinden bir kanat sökmüş
sökün etmiş koşuyor,
Sırtında bir savaşın izlerini taşıyor.

Tolga Sönmez

Müstehak

Bazen salkım saçak, asılıkalır şeffaflığıyla,
Bazen toz duman.
Ömrü hayatı boyunca bu güne öğkünmüş,
Soluğu göğüs kafesine sıkışmıştır bilirim.
Zaten eski hikayedir kendileri,
Sorulmadıkça konuşmaz,
Dili lal gözleri kör gezip durur dünyayı.
Eğer fukaralıksa sıfat,
Bayraktarıdır da olmamışlığın,
Bu ünvanı yakıştıramaz hiçbir vakit kendine.
Politiktir ve fakat,
Az birazda külhan beyi.
Şuracıkta doğrulup şaşkın eder ulemayı.
Bahtsız bedevi diyeceğim, sırtına bindiği insanlar,
Ama aslolan odur, her canlı bulur hak ettiğini.
Müstehak iki gözüm,
Hepimize müstehak.
Yalın ayak baş açık kaldıkça biz,her daim müstehak,
Batının darağacında bütün insanlık asılacak.
Uşaklık ettikçe,çile dolmaz bir zaman,
Yaşayıp duracağız olmaz ise ahir zaman.

Tolga Sönmez

Orman kanunu

Sığınma vaktidir,sadeliğın dingin limanına.
Alazlar tutuğuğu gün güneşin yüzü bulanıktı,
Farkedemedim gökyüzünün saf mavisindeki ateşi.
Kısık sesle konuşuyordu doğa,
Kaybetme korkusuyla bedenindeki cevheri.
Anlayamadım.

Kayalıklarda hayta tutundu kır çiçekleri,
Her savaş yeniden doğumuydu binbir mahlukatın.
Hepimizin toplamı bir etmezken
Tekbaşına kafatuttu tutundu tabiat.
Bazen asıllarıyla yüzleşemiyor insanlık,
Veda vakti yaklaşırken anne sevecenliğinde evet.
Geç kalınmış sevgilerin,
Korunaklı yerlerin dingin yalanından tiksindim.

Kirlenmişliğimizle alabilidğince kirlettik zaten,
Belki kurtulur diyemeyeceğimiz kadar yakın son.
Vahşi tutkularla tüketirken her beden,
Sesini kaybetmiş uğultuyum işte ben.
Doruk okadar yüksek ve erişilmez,
Sebep yaşamak hevesi,
Uzayıp giden yolların bağlandığı dağ köyleri
Kazancı kendine yetersiz bir serüven.

Saygınlığıda kalmayacaktı insanoğlunun,hatırı olmasa
Verandasında torununu seven,
Elleri nasırlı ihtiyar köylünün.

Yaşyoruz vesselam,
Binbir umut ve beklentiyle,
Ormanlık yaşamlarımızda kanunu güçlüden yana.

Tolga Sönmez

Öfkeye sıkılan kurşun

Öfke ellerini taş bilemiş yürüyordu yurdum üstüne,
Bu toprak olup bitene şahittir.
Yılan ısıığı duyuldu bir süre,
Her öfke bunalımında olduğu gibi yayıldı,
Taştı sokaklara.
Kımıl zararlısı cinsinden bir omurgasız
Salınıyor gök kubbe de.

Asil ruhlar taşıyormuş omzunda garp,
En adil seçimlerinde sıkılmış kurşunlar
Faili zapt edilmiş bir yığın katil- i namzet,
Kazamıydı kamyonun gürültüsüne karışan ses?
Enkazı anlamsız bir saltanat'mı asalet.

Derininde devletin şimşekler çakıyor,
Hiçliğin kaynağında ne yürekler yanıyor.
Sahilin dinginliğini özlerken millet,
Uzaklarda simsiyah düşler büyüyor.
Kaması işlemeli hançerin çeliğinde su,
Bağıra çağıra susmayın ne olur,
Silkinin bırakın suya ellerinizi.
Matem vakti değil çoğalın arşın arşın,
Her birimiz halkız,
Her birimiz çelikten kurşun.

Tolga Sönmez

Öksüz kalmasın aşk

Kadehimde kanın yudumluyorum,
İçerimde çağıldayasın diye.
En köhne yerlerde geziyorum,
Ölümün yüzünü göresin diye.
Kasım ayı yeni katılmıştı tozlu bir sonbaharın can çekişine,
Sedef kakmalı tabut hazırlanmış,
Sefaletin zaferi kutlanmaya başlamıştı işte.
Kupkuru kalmıştım bu beton ormanında
Sahibim kim,bedenim kimde?
Adını sen koy bir melodiydi
Kiçti,taşkındı ve basitti
Sadeliğimi gölgeleyen ulu çınar
Dök yaprakları,savrul rüzgarla içime
Kırmızı ve kan renginede şarap gibi.
Öksüz kalmasın aşk
Sevdanın ağır ateşli nöbeti tuttuğuda
Belki soğuk bişeyler koyarsın alnıma,kızılığıma.
Yorgun bir emekçinin
Emeklilik günlerini sürüyorum bak,
Kederden ölüyorum
Senden artık nefret bile etmiyorum.
Etekleri şarap renginde çınar,
Buselik makamından bir şarkı çal.
O yerin özlemiyle titriyor,çoğalıyor dal dal
Kocaman gözlerinden emanet kaldı bana,
Aman vermez artık yar.

Tolga Sönmez

Öyle yoksun ki...

Duygularım karma karışık bu gün,
Çeveremi saran sisin dağılacağı da yok,
oysa karınca kadar üretkendim önceleri.
Yavaş yavaş paslanıyor şimdi çarklarım
Tekme tokat yol alırken yıllar eskiyorum galiba.
Arkamda bırakıp olanı biteni,
Adı hatırlanmayan nice insanlar gibi gitmelimiyim,
Galiba ben,sensizliğin kör kuyularına dalıyorum.

Karanlık bile sıkılıyor olsa gerek,
Birkaç mum yaktı geceye,ışığı ortalık
BİRER İkişer seçilebiliyor nesnelere.
Öyle yoksun ki hala.
Sana ait bir gölge bile seçemiyorum içlerinden

Tolga Sönmez

Portre

Penceresi yoksulluğa uzanan sokağa bakıyordu.
Yalnızlığını sessizce bir umuda ilikliyordu kadın.
Yaslandığı tüm duvarları nemli evin,
Kapısı loş avluya açılıyordu.
Sıska kavak ağaçları kendine gölge edemezken,
Yazgısı sıcak, güneşi az,
Yaz can veriyordu.
Kimseyle paylaşamazdı yalnızlığını,
Ağlamaya durdu.
Emek verdiği yıllar
Ellerinden kayan yıldızlar gibi göçerken,
Bir dilim ekmeği serçelerle paylaştı.
Zulmün en ağır haliydi bu;
Hayatın ateşle imtihanı sürerken
Birde konserve tenekesine menekşe dikti
Yalnızlığını paylaşmak için kadın.

Tolga Sönmez

Ruhsuz kalpler geçidi

Acile kaldırıldı bu aralar ruhum,
tedavi olabiliyormu araştırıyor doktorlar.
Bir sürü tahlil yaptılar yaşananlara dair
Sonucu bekleniyor açtığın ziyanın.

Kara görüntüleri düşmüş meğer
gözbebeklerine ellerinin,
dizilişi farklı sistemde yürüyüşü başladı ruhsuz ordularının.
Adımladığın yollarda başka renkte gözlerin bakışları değişiyor bakışlarına.
Fırtınası dindi fakat,
artık bilinemez değil yarın.
Sudan sebepler bulamayacağın kadar yalın.

Manası yok yaradılışın,
maksatsız yürüyüşün bitecek
Dünyanın bir sonu yok ki düşülecek.
Bilimsel aydınlıklarla çözüldü yuvarlağı oysa.
Ne tepsi var hali hazırda,
nede kafasını sallayacak koca bir boğa.
Acile kaldırıldı ruhumla birlikte doğa.

Ailece sonucunu bekliyoruz tahlilin,
tedavisi varmı araştırıyor doktorlar.
Yasaksa yasak,karanlıksa karanlık
inandım inat sana rağmen yaşayacağım.

Tolga Sönmez

Saptama

Her tarafa dağılmış binlerce göz,
Ölüsünden fukara hayatları denetliyor bu gün.
Dar gelirli emeklere,haysiyetsiz darbeler vuruyor hayat.
Kalabalığından keşmekeş, metropoller şekilleniyor yeniden.
Bebekler gülmüyor,anneler isyanda,
Köpekler kemiremiyor kemikleri.
Don vurmuş toprak,tarumar bahçeler
Her gün daha çok boğuyor beni
İçinde sıkışıp kaldığım bu daracık çember.

Tolga Sönmez

Sayfiye sahifeleri

Kaçmakla başladı serüven,
Tutunmakla devam etti heyecanlıydım.
Bir solukta yosun teneffüs etti ciğerlerim.
Kapının önünde yaramaz iki köpek havlaşırken,
Nazlı nine dolma sarıyordu incecik elleriyle.
Balıkçı barınağı yeni boyanmış yaza merhaba derken,
Uzaklaşmaya başlamıştı bile takalar mavi patiskanın üzerinde.

Neşet dede ağını onarıyordu telaşlıydı,
Acelesi vardı, orkinos ailesi teşrif edecekti bir süre sonra.
Bronz tenlerinde egeli kızların tuz tadarak,
Yaşamak meselesinin özüne inerek hatta
Büyümeye başladım.

Rıhtımda asker uğurluyordu birileri,
Karşı sahilden günü birlikçiler gelmiştiler çarşıya,
Esnaf lokantasında doyurdum karnımı.
Akşam olmak üzereydi.

Yaz yazılacaktı yeniden sayfiye sahifelerine,
Aşık olma vaktiydi yaklaşan
Yeşilin maviyle sarmaştığı sahilde.
Egesi çok tasası az yaz geliyordu bağıra çağıra.

Tolga Sönmez

Sen değirmeninde yel olmak

Tabiatın sunduğu bin türlü ödölü toparla,
Salın bahçelerinde gökyüzünün.
Unutulanlara inat hatırlat güzel gülüşünü.
Sen değirmenimin yelinden al serinliğini.
Saçlarımı ağart, unundan ekmek et katığına.
Kalmasın aklımdaki karanlığa yakarışın, kimsenin akıl dağarcığında.
Senden artan masalların kötü kalpli ciniyim,
Yoksan sen.
Tahribatını akşam bülteninden takip etsin insanoğlu,
Oğul ver doruklarda ki semayi uzantılarında,
Süs sonra, bedenindeki kudretle köksal toprağa.
Uğultusunu duyuyormusun evvel zamanların?
Karanlıkların, kayalıklara çarpan dalgaların.
Beni duyuyormusun uğultusunda kanat çırpışların.
Eğil, toprağa dokun kokusu sinsin üzerine,
Başın yükseklerde dolaşsın sonra
Martılara atılan simit ol bölün sonsuz kere sonsuzluğa.
Sahibi sensen içimdeki evrenin
Korkulardan arınmadan yakalaş,
Korkularımın dipsiz kuyularına.

Tolga Sönmez

Sessiz gemi

Artık demir almak günü gelmişse zamandan,
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan.

Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol;
Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol.

Rıhtımda kalanlar bu seyahatten elemli,
Günlerce siyah ufka bakar gözleri nemli.

Biçare gönüller. Ne giden son gemidir bu.
Hicranlı hayatın ne de son matemidir bu.

Dünyada sevilmiş ve seven nafile bekler;
Bilmez ki, giden sevgililer dönmeyecekler.

Bir çok gidenin her biri memnun ki yerinden.
Bir çok seneler geçti; dönen yok seferinden

Yahya Kemal Beyatlı

Tolga Sönmez

Sorunlu sorulara gizli yanıtımdır.

Hiçliğin tanımı varmı?
Yada farkındalığın,
Karanlığın rengi varmı, varsa anlatılırmı?
Hayatın bir anlamı olmalı.
Kader nedir yada,
Ve varmıdır kader denilen şey?
Kişinin kendi kıyameti koparmı,
Kayalıkların ötesinden çağıl çağıl,
Derinmi, serinmi mavi
Gökyüzü ve de deniz hep maviye boyanırmı?
Nedir hayat denilen lakırdı,
Kim hancı, yolcu kim
Yolculuk nereye.
Benden ne artacak yarına
Yarın nelere gebe.
Hangi yağmur nereye düşüyor,
Düşen damla buhar olup nerelere gidiyor.
Bilgi tanımlanırmı,
Bilinmeyen hiç çözülmeyenmi?
Kaç kere daha soracağım bilmem,
Çözümü varmı problemin,
Tanımlanabildikçe anlamsızlaşıyor anlam.
Kenarındayken suyun, suda yansıyor suretim.
Kalsın öylece gülmeden alay etmeden ayıplamadan.
Yorulduğun yerde bir su kenarında ölmeyi bilmeli delikanlı gibi...

Tolga Sönmez

Susmak üzerine şiir

Hatıraları siliniyor hayatımın,
Yalın haline bürünüyor beden.
Sinsi bir his çörekleniyor
hatıraların terkettiği sahillere.
Bencilleşiyorum gitgide.
Kim eskidi,kim daha yeni
ender yaşamları zamanın hissizim.

Senden sonra ne kadar eksilmişim.
Biliyorum çok yakında yağmur,
Islattıkça temizleyecek izlerini yollardan
geceleyin kahrolası bir sessizlikle
en bilinmeyen yarınlarnı yüklenmiş zaman.

Bedenim çürüyor biliyorum
izinsiz kullanılır bir haldeyim.
Usataca maharetinle bitiriverdin herşeyi
yarattığın eserle övündüğünü duyar gibiyim.
Ezberi zor bir şiir yarattım,
suskunluğum üstüne, en eski sayfalarda.
Susmakmı zor,suskun kalmakmı
güzel düşlerin son bulduğu yerde
denize çevirmiş yüzümü,
sabahın sürprizlerini bekliyorum.
Şimdilerde ben,
umudun kumul fırtınasından yüzümü saklıyorum.

Tolga Sönmez

Şarkılarla gelen aşkın izdüşümü

Hepimiz birer noktayız evrende,
Çoğumuz başkalarının noktalarıyla birleşiyor,
Bir yerden bir yere uzanan doğrular oluyoruz.
Bakışıyor yıldızlarla doğrular,
Kamaşıyor gözlerim.

“Ah bu şarkıların gözü kör olsun.”

Nostaljik takıntılardır aşkın,
Hüzünlü aşk nameleri.
Zamanı, sınırı belirsiz koğuş nöbeti akşam sancılarının.

“ Kimse suçlu değil aslında.”

Bazılarımızın özürlü tavırlarıyla yıkıldı duvarlarım.
Çoğalan anaç doğurganlığında
Nazlı nazlı salındı kadınlar
Her birimiz birini arzuladı ardından.
Kötümserlik sancularıyla yeni doğumlara gebeydi hayat.
Kavuşan noktalara düşüverdi gölgem.

Sonra anlaşılmazlığıyla kaldı sevdalar,
Bütün kadınlar ince çorap giyerler.

“ Namus belasına gardaş kıydığımız can bizim.”

Söyledikçe kin kusturdu sözcükler
Yandık, yaralandık bu yüzden.
En ufak tebessüme yenildik hiç istemeden.
Çarmihında serüvenlerin,
İnsancıl özlemlerimizle birleşiverdik yeniden.

“Seher vakti bir güzele vuruldum.”

Çember daralıyordu,
Darağacında sallanıyordu gönüller.
Kaçamak zamanlar düşünüyordu adamlar,
Hep aynı yüzleşmelere gebeydi hayat,
Duvarlarına sürünerek ayakta kaldım.

“ O kadar sevdim ki resmini.”

Aşkın resmigeçidiydi fotoğraf karelerinde asılı duran bakışlar.
Edilen yeminler, alınan kararlar tutulamadı,
Kime sorsam sevda yüklüydü,
Ve ağlamaya yüklüydü nisanda bulutlar.

“Yağmayın yollarıma kar taneleri.”

Her baharın ardından mutlaka yaz gelir,
Bağ bozumu gelir ardından,

Hasat zamanı gelir.
Ve miladıdır yitirilen aşkların
Yeni serüvenlerin başlangıçları.
Kış mevsimi beyazında arınmış görünürdü gözüme,
Kalkanlarım delinince, mızrakların saplandı kaldı gönlüme,
Kış bitti bahar geldi yeniden,
Sıkıldım artık bu kısırımı kısır döngülerden.

Her yeni yeşilinde yeni hayatların,
Enayi biçimleniyor hayat.
Yaban atları gibi güçlü koşuyorum,
Aşkın üzerine bende ihanetle atlıyorum.
Ve işte sende,
Böyle dilsiz, dalsız, yabancı kalıverdin
Zamanın değirmeninde.
İzin kaldı muhakkak, fakat
Yalan kadardı yaktığın ormanlar.

Tolga Sönmez

Tanımadık hatıralar geçidi

İç titreten bir İstanbul'u selamladı sabah.
Kargaşası bile güzel şehrin
kedileri korkak, martıları şaşkın. Boğazın vapurlarından simit atılmıyor artık,
onlar da güvertesiz, kanadı kırık Kuşlar gibi.
Yabancılaştıkça şehir, melodisi değişti kitapçılarının.
Şimdisi yok bir yalnızlık dünden artan yarına.
Özlem duymayan, vazgeçmiş bir dolu soluk her köşesinde.
Çocukluğumdan kalan pamuk şekerler gibiydi ve pembeydi gülüşün,
Kararsız adımlarken yabancı kaldırımlarını,
denizin tuzunu hissettim tenimde,
tadı aynı değil kokusu farklı.
İsmine şiirler yazılan şehrin,
adı hatırlanmayan semtleri kaldı geriye.
Ne muhteşem büyürdü ağaçları,
ne kadar parlaktı yıldızları.
Meydanlarında haykırırdık özgürlüğü, yokuşlarında kovalamaca oynardık lacivertililerle.
Şahibi yok bir şarkı çalıyor bed sesiyle inliyor gece şarkıcının.
Önünden Geçtiğim Her meyhanesinde kebab kokusu.
Sen olmayan bir dolu beden
ve uzaklaştıkça nefes'in,
kupkuru, dalsız, yurtsuz bir ben kaldı geriye.

Tolga Sönmez

Toprak bile ana

Kaldırımın kenarına tutsak durmuştu su birikintisi,
Güneşin azadıyla yeni yerler görebilirdi.
Başka diyarlarda solan çiçeklere şifa olmalıydı.
Bahar terlemeye durduğunda,
Akşam olmak üzeriydi.
Eteklerinde biriktirdiği emeği bağısladı kadın.

Kaldırım yol vermedikçe,
Solgunlaştı yüzü çiçeğin.
Alıkoydu kendini bulutun dinginliğinden su.
Ne başka diyara yağdı yağmur olup,
Ne kondu göz bebeklerine kadının.

Kadının elleri yumuşak,
Göğsü süt doluydu.

Ağlaya ağlaya sağdı bebek,
Söylenerek doğdu güneş.
Kupkuru dallara su yürüdü emek emek.
Kadın doğayı emzirdi,
Doğa çocuğu, çocuk elleriyle çizdi geleceği.

Toprak kadar anaydı,
Ana gibi yar.
Yaralar sarılmalıydı,
Sular serin serin yağmalı.
Çocuk büyürken, büyüdü çiçek.
Şevi ormanları oldu ellerindeki yumuşak,
Kadınca bir betimlemeyle,
Ve kutsal
Ve dahi anaydı toprak gibi.

Tolga Sönmez

Ucuz romanın yalnız kahramanı

Geceleri kış uzununu şehrin,
Daracık sokaklarında hayat uyuya dursun;
Bazı evlerin ışıkları yanıyordu inatla.
Enazından bir bardak sıcak çayı yudumluyordu birlikte, bazı evlerin ahalisi.
Dokunduğu her çiçek solmuştu adamın.
Paylaştığı bütün hayatlar tükenmişti, erken uyuyan şahirde.
Çocukken gözüne kocaman geliyordu yaşadığı mahalle.
Daralmış küçücük kalmıştı bir anda.
Penceresine nefretle vuran yağmurun,
Betona düşerken söylediği şarkı gibi,
Hüzünlü bir melodi takıldı ısılığına.
Gözleri nemli, burnunu çekerek mırıldandı sorgulayarak.
Ne çok yürek birdi kimbilir?
Yalnızın hikayesinde, ne çok hayat birikmişti.
Şehir'in tahıl kokan sokaklarından,
Herhangi birindeki evin,
Penceresinden rüzgarla kara kış'ın serini doldu içeri.
Teni ürperdi adamın, battaniyesine sarıldı yar gibi,
O artık yalnızdı, sanki;
Market standlarında can veren ürünler gibi,
Abonman bileti pahasında yada
Ve saman kağıdından ibaret
Ucuz bir romanın,
Terkedilmiş kahramanıydı.

Tolga Sönmez

Uyumak üzerine

Bir kaç adet eski hatıra hatırlanır,
En güzelleri ayıklanır içlerinden
Vakitte hayli geç olmuştur,usul usul uçuşurken duman.
Zaman en sabıkalı saatlerini vururken yine,
Gözlerin ihanetiyle nihayetlenir gece.

Tolga Sönmez

Uyuyamamak üzerine

Kapatınca kirpiklerimi, gözlerimin ardında canlanıyorsun,
en bakılmaz görüntülerinle yürüyorsun karanlığında gözlerimin.
Saatler geceyi vurduğunda, sessizliği yırtıyorsun
cam titreten çığlığınla.
Kapılar kapalı ardına kadar,
sımsıkı bağlamışsın ayaklarımı
kaçacak yer kalmamış her yerde ayak izlerin.
Soluğunu, kalp kıpırtısını duyuyorum hızlı hızlı.
Gökyüzü koyu kızıl,
yerlerde kan göletleri.
Ellerin keskin bıçak gibi.
Yüzünü seçemiyorum fakat, çirkinsin besbelli.
Sesinin tonunu hayal edebiliyorum,
korkunçsun tepeden tırnağa
kaçamıyorum senden korku,
şenden uzakta bir yer yok.
İçimi adımlıyorsun hücrelerimi.
Benden istediğin ne bilmiyorum
amaçladığını alamadın mı hayattan.
Ne olur soluğun dokunmasın yüzüme,
Uykularımı zaptetme ne olur
gecelerimi özgür bırak
yaşamanın ancak böyle anlamı olacak.

Tolga Sönmez

Variyetsiz(inim)

Kaptı kaçtı çocukların ellerinde,
İkinci sahibine ulaştı nihayet sevda.
Ezberimde var olan bütün cümlelerle seslendim
denizlerin köpüğündeki saflığa doğru.
Ecel denilen şey miyadadır sevgilerin,
Son kullanma tarihidir ölüm.
Fasıla devam ediyor ebedi zulmünde,
Artık yalın bir yalnızlıktır arta kalan.

Koskoca bir ömür zai oldu.
Sesimin arkasından seslendi zalim.
Duyamadım kara sohbetini zamanın,
Buz gibi akşam çökmeye başlayınca
ezelden misafir yalnızlık, konuk oldu haneye.
Senin en mühürlü kapındı kalbin,
kırıp nasırlarını sıkamadım birkere olsun.

Şimdi uzaklar değil ki bizi ayıran,
Kahrolası yolların akıp giden siyahlığında.
Burası öfkenin soluğunun üşüdüğü yer,
Burası karardıkça aydınlığa yakın
yaşadıkça emsali olmayan mekan.
Bizi bize düşman eden saatlere
her fırsatta alışkınlaşan öfkeye,
şarabın en kızıl mayhoşluğuna belkide.

Kan çağladıkça damarlarımda
bu gün yarına erişmek için koşturacak,
sen istersen yaban tarlalarında aç
istersen pencereme misafir ol bir saksıda.
Ben hep seni seveceğim;
Yemin ederim!

Tolga Sönmez

Veda

Nedensiz değildi hiçbirsey,
Gözümdeñ akan yaş bile bir nedenle.
Gemi hareket ettiğinde,
Beşiktaş'tan Kadıköy'e uzanan yol
Yürüdükçe büyüyen hasret mesafesi ömrümün.
Karşı kıyıda dinlenmeye durdu hayat,
Balıkçı pazarında uyku vaktidir şimdi.
Gece düş rengine bürününce
Hayaller çıkar saklandıkları kuytulardan.
Hayat sensizliği iliklerken tenime
Yavaş yavaş demirledi iskeleye.
Gemi sintinesini ben izlerini boşalttım.
Bitti...

Tolga Sönmez

Veda 2

Gemilerin köpüklü izinde uzaklaşıyor zaman.
Aman dilemeye gücü olmayan,
Oyunun başında kayıp bir rekabet,
Amaçsızca bir çaba yaşanan.
Kalp kırıklıkları üzerine söylenen sözler gibi geçici,
İhanetler kadar yıkıcı bir talan.
Zahmetsizce yapılandı göz bebeklerinde,
Kızılmı kızıl, damarlımı damarlı bakıyorsun.
Sen aslında kendi oyununu kuralsızlığa taşıyorsun.
Basma kalıp geçiyor günler,
Emaresi kalmadı artık gönül yaralarının,
Ne bir ses nede iz hatırlatıyor seni bana.
Yalpalayarak ve yalın ayak yürüdüm evet,
Kendine kapanıyor kapılar,
Kendine dönüyor insan.
Sana dipsiz kuyularında, solungaç solunumlu zamanlar bırakıyorum.
Beraberinde, ak ellerinde bir ninenin yalnızlığını ilıstiriyorum.

Tolga Sönmez

Veda 3

Saat anlaşılamamak zamanını vuruyor,
En belirsiz görüntüleri yansıyor aynalara karamsarlığın,
Şaibeli tutumlarla yola çıktım bu gün.
Çare arıyordum en derin çukurlardan
En yüksek tepelere kadar,
İnsanca bir uğraşla ve hırpalayarak kendimi
Sudan sebepler buldum karamsarlığıma.

Buruk hikayeler okudum,
Yalnızdım, vukuatlı gözlerinin ardında bir yerlerde.
Sebepsiz geldi yaşamak denilen şey
Hareketsiz kaldım sonra bir süre.

Kaçıncı kez yoruldu kim bilir,
Ve kaç kere anlattım sana, anlayamadın.
Sırası gelen gidiyor işte
Sıra şimdi kimde kim bilir?

Beraberinde götürdü zaman,
En sade gülüşleri
En güzel şirileri, şarkıları, seni.
Bedenime sancılar saplandı
Doğrusun istedikçe eğildi çirkinleşti doğa,
Bulduğum yerden seçemedim.

Her gün yeni bir kapı aralandı dışarıya,
Yollar bağlandı bir birine
İyilikle kötülük artık iç içe.
Susamakla kana kana içmek suyu farksızlaştı birden bire.

Tatminsiz hayatlar yaşıyorum farkındayım,
En yeni elbisemi giyindim
Yeni şarkılar ezberledim bu gün.

Haçeresi bozuk bir solist zaman,
Söylediği şarkıyla tırmalanıyor kulaklarım.
Senden artan hırpalanmış her an
Biraz daha eksiliyor zaman.

Biliyorum bitecek ızdırabı anlamsızlığın,
Bitecek yüreğin asi koşturmacaları.
Düşe kalka büyüyor çocuklar,
Ülkeler geziyor vatansızlaşıyor biliyorum.
Ben aslında her gece anlam bulmak için susuyorum.
Dağlar büyük, dağlar yüce
Yol vermezmiş dağlar her gün eksilen güce.
Umarsızlaştıkça yaralanıyorum ve gülüyorsun sinsice.
Bu emsalsiz çaba, yaklaştıkça kayboluyor geleceğe.

En sade hayalin içinde hapsolmuşüm gibi,

Doktor bulunmaz iklimlerin hastasıymışım meğer
Ezberledikçe unutmuşum sözlerini
Tutduğum dallar kırılmış kalmış ellerimde.

Bu bir veda havasıdır
Hiç bilemeyeceksin belkide,
Bir şekilde bitiyor acı, yaşamak bir şekilde
Üzerimde kırık kalp atışları
Sevdaya ait düş kırıklıkları,
Hükmü belirsiz, sonucu anlamsız
Asaleti tükenmiş siyaset yorumları.

Ben yolunda sürgünüm,
Dönmek kayıtları silinmiş.
Ya bitmişsin sende tümünden.
Yada yaşamamışsın hiç,
Her şey benim uydurduğum yalancıklarımış.

Tolga Sönmez

Veda 4

Kabahat adını hatırlamaksa eğer,
düşlerime temlik koymak zorunda kalacaksın.
Değişmekten dem vurdukça her yeni gün,
egemenlik bayramını bu gün yarın kutlayacaksın.

Tolga Sönmez

Vekaleten Aşk

Ansızın indi kitap,
Ansızın bitti hüznün,
Ansızın sızladı gönül,
Dökülüverdi ipil ipil damlalar gözlerinden.
Kırpık kırpıktı rüzgara bıraktın saçlarını
Uzunca günün sonunda sıcak, terli uyuyadurdun.
Sınandın sınadın kendini tekrar tekrar
Sorular bitti
Cevap verdin bitti
Onun elleri değdi tenine
Onu hatırladın onu düşledin her an.
Şen aidiyetini bulmuşsun biyerlerde
Üzerimdeki toz bulaşmadan çek ellerini bedenimden.
Bana ait değilsin hiç olmadın ki
Git içerimde yer etmeden.
Vekaleten sızlamaz bu kalp
Acımaz vekaleten
Aşk sağlamayla ispatlanmaz
Kusursuzlaşmaz aşk vekaleten...

Tolga Sönmez

Yazlık evin çatlak duvarı

Çatlağından ışık sızan duvar,
Nasıl da omuz verdin güçsüzlüğüme.
Ezelden düşmüştü dost sohbetlerine.
Kazanılmış bir oyundu düş,
Çıplağında tenine ak güvercinler konmuştu.
Şana dair ne varsa eskidi şimdi.
Çatlağı kendinden meshul duvar,
Nasıl da yalnızsın artık.
Küçücük oluklarından geçerek büyüdü kahr.
Baktığım yöne doğru yükseldi güneş
Emsal tanımaz yangınlar çıktı eldeymemişliğimde.
Ayağımı kesen midye kabukları,
Terkettiğim sahillerin şahidi olsun ki
Ne o yaz ki heyecan var
Nede hayalin tozlu yolları,
Her gün bin bir heves ağır tan yerinde.

Tolga Sönmez

Yolculuk

Yürüyorum,
yorgunluğun tatlı sızısı dizlerimde.
Bir buluttan diğerine sekiyorum,
Gökyüzünün orta yerinde kocaman boşluklar görüyorum.
Gözlerim uzakların pusuna dalıyor.
Geçmişin tozlarını silkiyorum üstelik,
Babacan bir tavırla okşuyor saçlarımı rüzgar.
Yüzüme dokunuyor soğukluğuyla,
Usul usul yükseldikçe bu beden,
Küçücük kalıyor ayaklarımın altında dünya.
Dünya küçük, mesafeler kısa,
yinede sana koşacak olsam,
bir asır geçecekmiş gibi aradan

Tolga Sönmez

Yolculuk 2

Upuzun katarında hayat treninin
Raydan çıkanlar oldu bazı bazı.
Sesi uzaklaştıkça tizleşti gidenlerin.
Sen de tiz bir uğultusun artık.
Ve ben duymak için kulak kabartıyorum.
Yeni yaklaşan uzunca bir tren sesine

Tolga Sönmez

Yüzleşme

Esirin oluyorum işte,
Geçici özgürlüklermiş toz pembe düşler.
Kara bulutların ıslağını bekliyor
Coşku denizinde umut.Harita da izi yok bir ada şimdi,
Gemiler en uzak kıyılardan geçiyor.
Kitabesinde eski dilde söylemler yansıyor hayatın
Gök yüzüne yüzümü dönmüş,
Ağladıkça açılan
kanatlandıkça alçalan...

Seziyorum değişiyor bir şeyler
Elimdeki hayat kıpırtıları can çekişirken
küçücük kalpli serçenin,
yüzü tanıdık ihtiyar bir delikanlıydı zaman.

Sureti tabiat aslının hükmü kalmamış
tesadüfen rastladığım çocukluğumun.
Haberler verirken kirlenmişliğimden
ben isimli birşey kalmamış geleceğimden.
Kitabenin alfabesinden eksilen
yeni yerler görmeliyim.
Yeni gözlerle bakmalıyım o yerlere.
Sesimin tınısını,
yüzünün tilsimini taşımalıyım engin maviilere
Benim olmalı hayatım
özgürce ve kendi kendime.

Tolga Sönmez

Zaman 1

Senden daha korkunç düşman yok
Yüreğine çöreklenen kin,
Küfür olup dökülüverdi dilinden.
Asi taylor gibi koşar adım
Kışı karşılamaya gidiyordu dünya
Hayatın elbebek zamanlarıydı,
Ağladıkça istedim
İstedikçe emzirdi annem.
Sevgiye doydum.
Şimdi usulca demlenirken çay kıvamında,
Yarın düşüyor yollara,bugünü kovarcasına.
Senden daha korkunç düşman yok zaman;
Sevgi derken çiçekler soluyor bastığın yerde
Dost derken güneş batıyor,
Nezaman fısıldasa rüzgar
Bir yaş daha bitiyor.

Tolga Sönmez

Zamanın arkları

Zamanın çarkları dönüyor umarsızca
Her yeni turunda dönüşünün
Dönüşüyor insanlar.
Akan yüzler gördüm geceye
Vahşiydi ve dişlerinden kan damlıyordu.
Acımasız yaklaşıyor son.
Kimbilir kaçınıcı yok oluş beliriyor ötede.
Hikayenin kahramanı kötü bu kez,
Hep kazanamıyor iyi.
Zaman mı ilaç yaralarımıza,
Yoksa yaralarımız bahanemi ediyor iyileşmek için zamanı?
Tamir edilemez kırıklıklarla dolu,
Boz bulanık sevdalar. Sahibini arayan evcil umutlar besliyorlar.
Zamanın çarkları dönüyor umarsızca
Her yeni turunda dönüşünün
Dönüşüyor insanlar.

Tolga Sönmez